

“**D**urant la major part del segle XX, els governs d’esquerra han agonitzat a causa d’una qüestió falsa: mantenir els principis i no ser votats o guanyar les eleccions però renegar de les nostres idees.” (Tony Blair, 17 de juny del 2003 a Old Vic Theatre.)

Els textos del nou laborisme han estat sempre a l’abast de l’escrutini de ciutadans i periodistes, investigadors socials i professionals de la política, des d’abans que el 1997 Tony Blair accedís als despatxos de Downing Street com a primer ministre i condemnara la dreta conservadora a un ostracisme que ja fa quasi deu anys que dura. La clau per comprendre l’acció legislativa i executiva del gabinet britànic, doncs, és extremament ben coneguda: el mercat. Vivim en una societat en què el compromís i la identitat es defineixen per allò que comprem, no per allò que fem, de manera que avui no hi ha productors sinó més exactament consumidors. Per a l’esquerra tradicional, el xoc no s’havia de fer esperar; la transformació del seu món és completa i ha afectat la indústria, la cultura i, finalment, ho havia de fer amb la política. El nou laborisme és diferent del laborisme perquè en lloc de ser un partit basat en les necessitats dels productors, dels treballadors, és un partit

La crònica del Govern laborista britànic conta una història: l’èxit de la tercera via, la teoria política del socialisme anglosaxó. S’ha reduït l’atur i la pobresa, han augmentat els llocs de feina i han crescut les rendes. Aquests són els resultats de la política de Blair al Regne Unit.

El llibre dels fets del primer ministre

dedicat a satisfer les necessitats dels consumidors. Punt. Les parets de Whitehall són blanques com la llet, el cel de Londres griseja gairebé tot l’any i l’economia del Regne Unit és la quarta més activa del món. I així ho ha de continuar sent.

Menys pobresa, més feina

“Mai subestimeu fins a quin punt el centre de gravetat de la política britànica va desplaçar-se cap a la dreta durant

els anys vuitanta” (i així quedà dit, Tony Blair, 5 de gener del 2004 a Londres).

Els consumidors necessiten diners. Amb els laboristes, no tan sols s’ha reintroduït el salari mínim, sinó que aquest ha augmentat fins als 8,9 euros l’hora. Lluny han quedat els tres miserables euros que un milió i escaig de treballadors cobraven sota els governs de dreta. Fins a 250.000 nens han sortit de la pobresa, com també ho han fet 1,5 milions de famílies. La xifra mereix ser recalçada si tenim en compte que la definició de “pobre” avui vol dir viure amb menys del 60% del sou mínim. La mitjana dels diners que guanyen els britànics s’ha incrementat en 2,6 punts. És cert que els impostos han estat congelats per dalt, per no molestar les grans fortunes del país, l’1% de la societat on es concentra la riquesa, i que això els ha fet un 200% més acabats, però és igualment veritat que hi ha 2 milions nous llocs de feina i que el Regne Unit ocupa la sisena posició en la llista de països amb major volum de negocis. És cert que la satisfacció amb el treball ha caigut un 20% en vuit anys, però el 2004 s’han perdut a penes 52 dies per mil treballadors en disputes laborals, mentre que a Itàlia o l’estat espanyol la pèrdua és de 370.

Els consumidors necessiten companyies competitives, i les companyies competitives necessiten gent amb una formació de primera categoria. Amb els laboristes hi ha 25.000 professors més que cobren un 16% més, i 2 milions d’estudiants per sumar al sistema d’edu-

Brussel·les era Waterloo

“Tal com s’esdevingué cent noranta anys enrere, Gran Bretanya ha lliurat la batalla contra França pel futur d’Europa”, escrivia Jon Henley en les euroescèptiques pàgines de *The Guardian* després que el primer ministre Tony Blair salvés contra el vot de França allò que la premsa de l’illa anomena “el moneder de Margaret Thatcher”: precisament a Fontainebleau i al crit de “torneu-me els meus diners!”, la llavors Dama de Ferro va reclamar el 1987 que la Unió Europea reemborsés la diferència entre els pagaments del Regne Unit i les inversions comunitàries –actualment, uns 4.500 milions d’euros–. Diumenge 18 de juny del 2005, Blair va assegurar-se de nou el xec, però a dos quarts de mitjanit, la cimera sobre els pressuposts fracassava.

Encara que no ho admeten, la situació acontenta quasi tothom, començant pels que més se’n planyen: tot aprofitant la controvèrsia, el modern Napoleó, Jacques Chirac, ha preservat els subsidis per a les vinyes de la França mítica, que xuclen prop del 40% de les ajudes agrícoles i que Blair proposava de retallar a canvi de trencar el seu xec.

I tan satisfeta com França ho estan també els nous membres, que amb Alemanya volen un pla més just de subvencions. El president eslovac, Mikulas Dzurinda, ho ha explicat així: “Si el preu de la reforma és l’espera, esperarem.” Fins i tot Holanda és feliç, ja que per fi ha pogut queixar-se de ser la que més diners aporta per capita. La resta només pateix, perquè saben que ara hi ha més països per repartir que per pagar.

cació superior. Només el 10% dels fills de classe treballadora arriben a llocs de gestió i el 75% del personal de secretaries i oficines administratives són dones, però el país té l'enorme xifra d'1,6 milions d'empreses i el 2% d'aquestes supera els 75 milions d'euros de beneficis anuals. Els professionals britànics competeixen, i de valent.

Majoria absoluta

“La responsabilitat és meua. Jo prenc les decisions com a primer ministre. I ho faig de manera que puc afirmar que sempre he seguit les normes.” (Tony Blair, 28 d'agost del 2004, Informe Hutton sobre les circumstàncies de la mort del doctor David Kelly.)

La participació en les eleccions ha davallat dramàticament, fins a 16 punts menys d'una convocatòria a l'altra. Tanmateix, el socialisme laborista ha mantingut la majoria absoluta a la Cambra dels Comuns en tres ocasions seguides. Les borses de vots aconseguides amb la “devolució” hi han ajudat: el Govern de Tony Blair concedí parlaments autònoms a Gal·les i Escòcia. El Parlament de Westminster continua sota control anglès, és cert, però el 18,9% dels escocesos que desitgen el seu país independent poden expressar-ho obertament. D'altra banda, mentre les desigualtats econòmiques entre les nacions es redueixen (l'atur gal·lès i escocès superen l'anglès en sols 3 punts), l'estructura de classes i ètnies es manté i els britànics negres i indis pateixen més atur i risc d'agressions i crims que els blancs.

La democràcia necessita créixer, per tant. El laborisme provarà aquesta legislatura a expandir la capacitat d'elecció del ciutadà, abúlic per votar, amb la privatització parcial del sistema de salut, d'educació i d'informació públiques (la BBC). El Govern britànic hi al·ludeix com un procés de modernització i d'obertura de noves opcions per als ciutadans, per als consumidors. I això, com tothom sap, és essencial per a la bona marxa del mercat.

Els laboristes governen al Regne Unit, i el Regne Unit vol ser governat pels laboristes. I, a pesar de tot, no és difícil saber per què.

*Victorià Jiméñez
Londres*

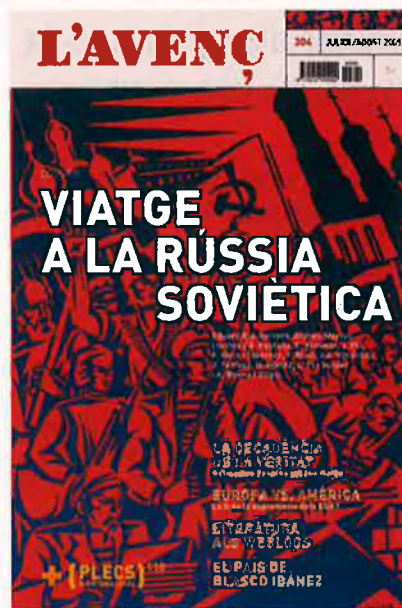
Amb Blair com a primer ministre, l'economia britànica ha recuperat terreny, és la quarta economia del Món.

aquest mes...

La Revolució russa de 1917 va despertar, arreu d'Europa, grans expectatives. L'experiment comunista va ser vist amb tant d'entusiasme com de recel, però sempre amb una gran curiositat. Entre 1920 i 1939, destacats sindicalistes, polítics, escriptors i periodistes catalans van deixar testimoni, sovint lúcida i penetrant, de la seva estada al país dels soviets. El dossier n'ofereix un tast significatiu.

L'Avenc. Consell de Gent, 278, 1r 2a
08007 Barcelona - Telèfon 93 488 34 82
lavenc@lavenc.com / www.lavenc.com

I al setembre...

Repensar el país, l'assaig de postguerra